



JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

L'endeutament públic, a la deriva

Cal un debat rigorós sobre les finances de l'Estat

En un assaig col·lectiu publicat a París, la primavera passada (*Les dettes publiques à la derive*) el Cercle Turgot, un centre francès de reflexió i d'anàlisi financeres, llençava un crit d'alarma sobre el deute públic dels països desenvolupats i, també, dels que estan en desenvolupament.

La indolència dels dirigents –polítics o econòmics– consistent a viure a crèdit sense preocupar-se dels danys que patiran les properes generacions és una manera de fer amplament compartida arreu del món.

Els autors d'aquell assaig es pregunten què pot arribar a passar quan els interessos bancaris augmentin, partint del convenciment que aviat ho faran, i el servei del deute augmenti correlativament en els comptes públics.

A les portes de la presentació del pressupost del 2019 i al final de dues legislatures de majoria absoluta de DA cal fer-se la mateixa pregunta a casa nostra.

En aquesta tribuna no tenim espai per resseguir els set pressupostos presentats pels governs de Toni Martí i anar ressaltant la contradicció contundent entre els resultats dels exercicis anyals i els discursos del seu ministre de Finances.

Recordem els reiterats incompliments de la llei que volia introduir una regla d'or per l'equilibri pressupostari: mans i mànigues per intentar dissimular els incompliments i ara proposta de modificar la llei!

Més enllà de la permanent contradicció entre el que es diu i el que es fa, és ben evident que

Toni Martí i els seus ministres deixaran una situació molt pitjor del que la van trobar el 2011.

La seva permanent preocupació per quedar bé i "agradar" els ha convertit en el pitjor executiu que mai hom hagués pogut imaginar.

En l'àmbit del control de la despesa pública destinada al funcionament de l'administració el nostre país necessita, avui com ahir, decisions doloroses i radicals que, precisament, Toni Martí i DA

Martí ha incrementat un 10% el nombre de treballadors a l'administració

El Govern ha esquivat el problema d'una galopant despesa de funcionament

no han volgut adoptar per pànic de perdre les properes eleccions.

La seva actuació ha estat ben tova amb relació al redreçament col·lectiu que li cal al país. Els ha tremolat la mà.

El problema essencial, una despesa pública de funcionament de l'administració galopant, que acabarà ofegant el país, no solament ha estat curosament vorejat i esquivat. Ha estat agreujat entre el 2011 i el 2018. I un exemple aclaparador d'aquest desgavell és la qüestió del personal que treballa a l'administració.

L'any 2010, el govern que vaig presidir i els sindicats de l'administració van consensuar un document amb 33 acords per orientar la reforma de la funció pública.

Haviem arribat a 33 acords per assolir una administració més eficient, àgil, dignificada i sostenible, amb vocació de millora constant del servei del ciutadà.

Tot just arribar, el govern de DA va deixar els acords al calaix.

En el seu programa electoral taronja Toni Martí deia, el 2011, que l'administració "...no pot créixer indefinidament. Excepte en llocs específics fixarem creixement zero. Les vacants (dimissions, excedències, jubilacions...) es cobriran per mobilitat interna." El que ha fet en aconseguir el Govern és una cosa ben distinta: Toni Martí i DA han augmentat un 10% les persones que treballen a l'administració pública. Ara són 2.687 quan l'any 2011 hi treballaven 2.442 persones.

El país necessita un debat públic rigorós sobre les finances de l'Estat amb el benentès que els comuns també són Estat.

Per això calia i cal desenvolupar una acció legislativa que concreti el marc competencial dels comuns per evitar disfuncions i conflictes entre els comuns i les altres institucions de l'Estat.

Andorra no es pot permetre unes administracions multiplicades per set.

El Govern no hauria de tenir por de dir als electors la veritat en matèria de finances.

Però per això haurien de ser valents. I no ho són.